

WILD VAN ROEST

Een onderonsje met Joshua Pennings

Een kapotte en verroeste autovering doet hem denken aan de trillende staart van een libel. In een afgedankte landbouwploeg ontwaart hij het tere lijf van een reuzenalbatros, en uit onderden reepjes ponsafval creëert hij de wintervacht van een forse bizon. Drie jaar geleden ontdekte Joshua Pennings voor het eerst de verborgen schoonheid van roest. Nu, meer dan tachtig roestsculpturen verder, wordt het stilaan duidelijk: Joshua Pennings is beslist géén eendagsvlieg!

Met metaalbewerking had Joshua Pennings altijd al iets. Urenlang laste, polijste en sleutelde hij aan zijn stalen ros, verbeterde en zonder ophouden. Tot zijn motorfiets eindelijk de look van zijn dromen kreeg en op slag ook een succesvol topmodel bleek: verschillende motortijdschriften sleepten zijn gladgepolijste, glimmende en goudkleurige moto immers maar wat graag voor hun lens. Dat er in Joshua behalve een gepassioneerd motorliefhebber, doordrijver en perfectionist ook een beeldend kunstenaar schuil ging, wist hij toen zelf ook nog niet. Tot het toeval – of was het zijn lotsbestemming? – hem plots een handje hielp. Intussen, drie jaar later, exposeert Joshua Pennings over de landsgrenzen heen, kaapt hij met zijn roestsculpturen op tijd en stond een prijs weg en kwam zijn artistieke blitzcarrière ook JAGEN ter ore. Hoog

tijd dus voor een onderonsje met deze veelbelovende Graafse kunstenaar!

Je ontdekte je passie voor roestsculpturen eerder toevallig?

Ja, eigenlijk wel. Ik had mijn motorfiets volledig verbouwd en had nog wat restjes over. Als vanzelf begon ik daar wat mee te knutselen. En plots, uit enkele stukken schroot, ontstond er iets dat geleek op een vogel. Mijn eerste sculpturen waren erg summier en bestonden voornamelijk uit aan mekaar gelaste stukken metaal. Daarna begon ik ook te smeden, waardoor ik steeds meer verfijning in mijn werk kon leggen. Ook het succes van mijn sculpturen werkte natuurlijk stimulerend. Mijn vijfde sculptuur, een adelaar, werd bekroond tijdens de Nijmeegse amateurmanifestatie, ik won de publieksprijs van de Amateurs-

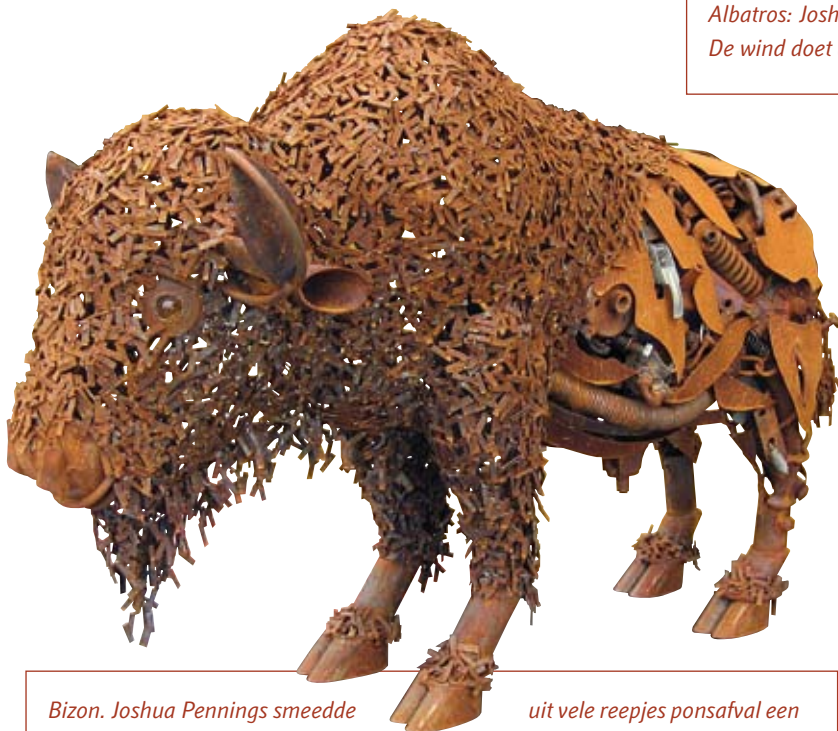
kunstmanifestatie in Beers en werd door verschillende galeries gevraagd om te exposeren. Zo raakte alles in een stroomversnelling en kwam mijn werk als grafisch ontwerper op een lager pitje te staan. Gemiddeld spendeer ik nu toch zo'n 30 uur per week in mijn atelier. En ja, het zou wel leuk zijn als ik mij ooit voltijds met mijn roestsculpturen zou kunnen bezighouden.

Hoe ga je precies tewerk?

Een steenhouwer hakt een beeld uit steen, ik doe eigenlijk het omgekeerde door mijn sculpturen gaandeweg op te bouwen. Meestal vertrek ik vanuit een bestaande vorm, zoals een stuk oud ijzer of verroest gereedschap en bouw ik daarop verder. Op die manier geef ik oude materialen in mijn werk een tweede leven, door ze te gebruiken voor iets waar ze oorspronkelijk niet voor bedoeld waren. Mensen gooien heel veel weg, ook dingen die vaak niet eens stuk zijn. En zelfs kapotte stukken kunnen het uitgangspunt vormen voor mijn kunstwerken. Precies omdat mijn sculpturen een eerder ruw uitzicht hebben, zijn kapotte materialen zelden kapot genoeg opdat de toeschouwer het zou zien. Het gebruik van afgedankt materiaal wil overigens niet zeggen dat ik het mij dus kan permitteren om slordig te werk te gaan. Integendeel, het laswerk moet naadloos zijn! Behalve oud materiaal gebruik ik ook heel veel nieuwe stukken metaal. Vaak uit noodzaak: eenmaal ik aan een bepaalde sculptuur bezig ben, vind ik in mijn voorraad schroot niet altijd de geschikte vormen om mee verder te werken. Daarom koop ik ook veel nieuw metaal aan, staven en pijpen in verschillende diktes en

Albatros: Joshua Pennings legt graag dynamiek in zijn sculpturen. De wind doet de vleugels van deze albatros bewegen.

Bizon. Joshua Pennings smeedde uit vele reepjes ponsafval een behaaglijke wintervacht. De sterkte van dit dier komt tot uitdrukking dankzij het gebruik van krachtige voorwerpen, zoals een waterpomp en tandwielen.

lengtes, die ik dan in de gewenste vorm kan smeden. Die combinatie van oude materialen en fijnmazig smeedwerk vind je bijvoorbeeld heel duidelijk terug in mijn Libelle. De kop bestaat uit moeren, de ogen zijn gemaakt van stalen ballen, het lijf is een oude gasfles en de staart was ooit een autovering. De vleugels daarentegen zijn volledig gesmeed en zijn opgebouwd uit 48 kleine libellen.

Je combineert oude en nieuwe materialen. Toch zijn je beelden volledig roestkleurig?

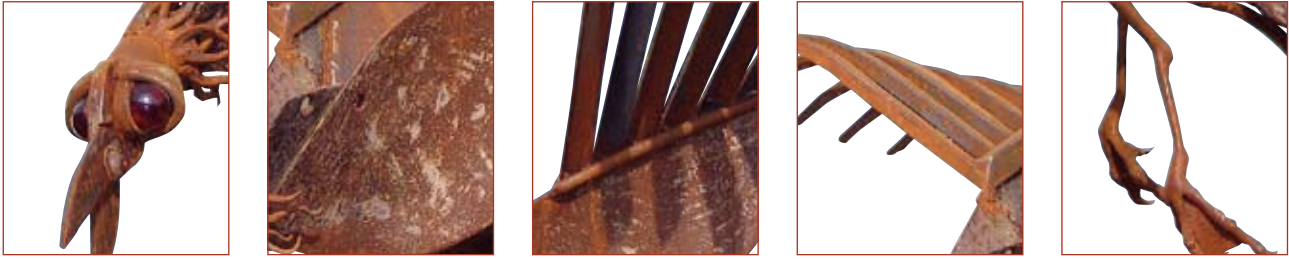
Ja, meestal is dat inderdaad zo. Om te smeden gebruik ik blank staal zonder beschermingslaag. Eenmaal de beelden buiten staan, begin-

Libelle. De vleugels van de libelle zijn opgebouwd uit verschillende kleine libelles en getuigen van Joshua Pennings vakmanschap.

Paard. Wie vluchtig kijkt, ziet enkel een paard. Wie het paard van dichterbij bestudeert, ziet ook al die bijzonderheden waaruit het paard is opgebouwd: vijzen, moeren, buizen en tandwielen.

nen ook die nieuwe elementen te roesten. In een mum van tijd krijgen de sculpturen dus die min of meer egale kleur. Enkel het gebruik van verschillende soorten metaal zorgt voor kleine kleurnuances. Binnenin gebruik ik soms wel roestvrije onderdelen, onzichtbaar voor de toeschouwer. Zelf zie ik mijn sculpturen het liefst volledig geroest. Toch kiezen sommige klanten ervoor om mijn sculpturen in huis te plaatsen. Het gebeurt ook dat ik een beeld beschilder. Het hangt er een beetje van af wat de mensen willen. En ook zelf hou ik er wel van om dingen uit te proberen.

Een bizon, een libel, een adelaar, een aap, een stiertje, een vis, een paard. Een vluchtige blik over je oeuvre en het valt meteen op: je haalt je inspiratie vooral uit de dierenwereld. Wellicht heeft je werk dus ook bij jagers heel wat succes?

De adelaar waar ik zonet over sprak is gekocht door een jager. In mijn werk zitten ook duidelijke verwijzingen naar jachttrofeeën: de eland, de bokkop, verschillende schedels. Zelf had ik vroeger ook een koeienschedel aan de muur, omdat ik de vorm zo bijzonder mooi vind. Ik ben altijd al een natuurmens geweest en haal dus intuïtief mijn inspiratie uit de natuur. In mijn werk wil ik vooral expressie, kracht en beweeglijkheid leggen, drie elementen die de dierenwereld typeren. Om het expressieve gehalte van mijn roestsculpturen te verhogen, werk ik de ogen steeds vaker uit in glas, als contrast met het matte roest. Ik streef er ook naar om het statische element van mijn sculpturen zoveel mogelijk te doorbreken. De albatros bijvoorbeeld heb ik op een staaf geplaatst, zodat de wind zijn vleugels doet bewegen. Door het gebruik van technische onderdelen, geef ik uitdrukking aan de kracht van de natuur. Kijk maar naar de bizon, waarin een waterpomp en tandwielen zijn verwerkt. Door het gebruik van zoveel verschillende voorwerpen, verwijs ik tegelijk ook naar de bijzonderheid van de natuur. Een paard is een paard? Natuurlijk, maar een paard is ook zoveel meer dan dat: het zit zo wonderwel mooi in mekaar. Hetzelfde geldt voor mijn sculpturen. Eerst zie je een paard, dan zie je ook al de rest: vijzen, moeren, buizen en tandwielen. Het bijzondere wordt pas zichtbaar als we die vluchtige blik laten varen.

Je sculpturen verwijzen overduidelijk naar de realiteit: de natuur. Tegelijk bevatten ze ontzettend veel humor en fantasie. Een tikkeltje magisch realisme?

Fantasie is inderdaad heel belangrijk. Ik vertrek vanuit de natuur, maar eens aan het werk wint de verbeelding het soms van

de realiteit. Zo ben ik ooit aan een vogel begonnen, maar werd het resultaat iets dinosaurusachtig. Het speciale is: toch had ik het gevoel dat het zo moest zijn, alsof er telkens maar één manier is om iets te maken. Vaak ga ik ook bewust elementen uit de natuur uitvergroten, om zo de essentie van het dier weer te geven. Dat kan door bijvoorbeeld de snavel, de poten of zelfs de klauwen te overdrijven. Zo maakte ik ooit een vogel met maar één poot, zodat er ruimte ontstond voor een immense klauw. En ja, waarom nu net die klauw uitvergroten? Omwille van die mooie vorm, die nagels, dat vastgrijpen. Vaak ga ik het dier ook menselijke elementen toeschrijven, door vleugels te maken die op armen gelijken. Of door vogelpoten te doen plooiën zoals knieën dat doen. Weinig realistisch dus. Ook in mijn menselijke sculpturen is veel ruimte voor fantasie. Kijk maar naar de vrouw op de fiets: is het een vrouw, of een fiets?

Je kiest niet alleen je onderwerpen overwegend uit de natuur, je levert ook het kunstwerk zelf graag over aan de grillen van de natuur. Voor veel mensen is roest iets wat vooral vermeden moet worden. Jij plaatst je beelden onbehandeld in weer en wind en beschouwt roesten net als onderdeel van het artistiek proces. Waarom vind je roest zo mooi?

Roest levert zo'n mooie en warme kleurspectra op: fonkelend oranje bij zonnig weer, donkerbruin als het regent. En dan heb je nog al die schakeringen daar tussen in! Die dynamiek kun je niet verkrijgen als je met roestvrij gladgepolijst staal werkt. Sculpturen in roestvrij staal nemen immers de kleur aan van de omgeving en verliezen zo hun identiteit. Plaats je zo'n gepolijste sculptuur bijvoorbeeld in een groene omgeving, dan reflecteert het groen in het beeld. Bij roestsculpturen daarentegen gebeurt dat niet: ze trekken de aandacht op zich.

Bovendien is roest niet meer dan geoxideerd ijzer, prachtig verweerd en op en top naturelle. Het roept een soort oergevoel op. Want ligt de smidskunst – gebaseerd op ijzer, vuur, hamer en aambeeld – niet aan de basis van onze samenleving? ■

Contactgegevens:

Joshua Pennings
 Estersveldlaan 54
 5361 HV Grave
 Nederland
<http://www.roestsculpturen.nl>
 tel: 0031/486 471560